

זה שתפול עליה אימה ופחד תחלה ואח"כ אהבה רבה בתענוגים או כרשפי אש כמדת הצדיקי שגודקו חומים וכבודי שרעות היא לשון הרגשה בנפש והיא כולל חסד וגבורה. אעפ"כ אני תמיד עמך כי אין החומר מונע יחוד הנפש באור א"ס ב"ה המלא כל עלמין וכמ"ש גם דו"ש לא יחשך ממך. וזהו יזכר חומר עונש איסור מלאכה בשבתות וחמץ בפסח השווה לכל נפש לפי שאף בנפש בור ועם הארץ גמור מאד אור קדושת שבת וי"מ ונידון בנפשו בברת וסקלה על חילול קדושה זו. וגם משוה חמץ או מלאכל סוקצה פוגם בקדושה שעל נפשו כמו בקדושת נפש הצדיק כי תורה אחת לכלו. [ומ"ש בהמות לשון רבים לרמו כי לפניו ית' גם בה' דעת העליון הכולל חו"י נרמה כבהמות ועשייה גופנית לגבי אור א"ס כמ"ש בולם בחכמה עשית ונק' בהמה רבה כמ"ש במ"א. והוא שם ב"ן בוג' בהמ"ה שלפני האצילות]:

פ"ק מן והנה בכל דור דור וכל יום יום חייב אדם לראות עצמו כאילו הוא יצא היום ממצרים. והיא יציאת נפש האלהת ממאמר הנקף משבא החיה ליכלל ביחוד אור א"ס ב"ה ע"י עסק התורה והמצוות בכלל ובפרט בקבלת מלכות שמים בק"ש שבה מקבל וממשיך עליו יחודו ית' בפדושו באמרו ה' אלהינו ה' אחד. וכמ"ש ל' כי אלהינו הוא כמו אלה אברהם וכו' לפי שווה במל ונכלל ביחוד אור א"ס ב"ה רק שאברהם זכה לזה במעשיו והילוכו בקדושה ממדרגה למדרגה. כמ"ש ויסע אברהם הלך ונסע וגו': אבל אנהו ידושה ומתנה היא לנו שנתן לנו

or Names, corresponding to the numbers 45 (ה"ה ט"ו), 52 (ש"ב ט"ז), 63 (ש"ב ט"ז), and 72 (ש"ב ט"ז). [2] Deut. 6:4. [3] Ch. 46. [4] "...the G-d of Isaac, and the G-d of Jacob"—Liturgy does not contain the words "and every (Amidah). Cf. Mechilta on Ex. day" and "that day," which the 3:15. [5] Gen. 12:9.

in my soul, which should bring down on it fear and awe first, followed by a great love of delights, or a burning [love] like fiery coals, similar to the quality of the *tzaddikim*, whose corporeality has been purified; for, as is known, *da'at* connotes a sensitivity of the soul, comprising *chesed* (kindness) and *gevurah* (sternness)²¹—"Yet am I continually with Thee," for the corporeality of the body does not prevent the union of the soul with the light of the blessed *En Sof*, Who fills all worlds, and as is written: "Yea, the darkness hideth not from Thee."²²

Thereby will be understood the severity of the punishment for transgressing the prohibition of work on the Sabbath or that of unleavened bread on Passover, which [prohibition] equally applies to all. For even in the soul of an uncultured and completely illiterate person shines the light of the sanctity of Sabbath or Festival; hence he faces capital punishment by *karet*²³ or stoning, for the profanation of this sanctity.

Similarly, [transgression involving] the slightest amount of leaven, or the handling of *muktzeh*²⁴ tarnishes the sanctity which rests on his soul, just as it would the sanctity of the soul of a *tzaddik*, for we have all one Torah.

(And as for the use of the plural form "*behemot*,"²⁵ this is an intimation that before Him, may He be blessed, even the so-called *Da'at Eljyon* ["Supernal Knowledge"]—which comprises *chesed* and *gevurah*—is like "beasts" i.e. a physical creation, when compared with the light of the *En Sof*, as is written: "In wisdom hast Thou

made them all,"²⁶ and this is called *Behemah rabbah* ["a great beast"], as is explained elsewhere. And this is the Name of ב"ב, ²⁷ with the numerical equivalent of בהמה [beast], preceding *Atzilut*.)

Chapter 47

"In every generation and every day a person is obliged to regard himself as if he had that day come out of Egypt."²¹ This refers to the release of the divine soul from the confinement of the body, the "serpent's skin," in order to be absorbed into the Unity of the light of the blessed *En Sof*, through occupation in the Torah and commandments in general, and in particular through accepting the Kingdom of Heaven during the recital of the *Shema*, wherein the person explicitly accepts and draws over himself His blessed Unity, when he says: "The Lord is our G-d, the Lord is One."²²

It has previously been explained³ that "our G-d" is understood in the same way as "The G-d of Abraham," and so forth,⁴ because he became nullified and absorbed into the Unity of the light of the blessed *En Sof*, except that Abraham merited this by reason of his works and his advancing in holiness from degree to degree, as is written: "And Abram journeyed, going on and on. . . ." In our case, however, it is a heritage and a gift, in that He has given

[20] Implicit in the words וְרָא יצא עַל פְּנֵי. of the soul; Divine punishment through earlier. [26] Ps. 104:24. [27] The [21] I.e. love and fear. [22] Ps. premature or sudden death. [24] Any Tetragrammaton spelled out fully (each thing forbidden to be used or handled on of the four letters—phonetically) in 139:12, here interpreted "hideth (me) Sabbath. [25] In Ps. 73:22, quoted Hebrew letters, produces four variations, not from Thee." [23] "Cutting off"

for they are actually the same thing. Likewise, at the end of the paragraph referring to the Exodus from Egypt, it is concluded also, "I am the Lord your G-d."¹² This also accords with what has been explained earlier.

Chapter 48

Contemplating on the greatness of the blessed *En Sof*, the intelligent person [will realise] that as His name indicates, so is He—there is no end or limit or finitude at all to the light and vitality that diffuse from Him, may He be blessed, by His simple¹ will, and which is united with His blessed essence and being in perfect unity. Had the worlds descended from the light of the blessed *En Sof* without "contractions,"² but according to a gradual descent, from grade to grade by means of cause and effect—this world would not, in such case, have ever been created in its present form, in a finite and limited order, [viz.] "From the earth to heaven there being a journey of five hundred years,"³ and similarly between heaven and heaven, and so also the diameter of each heaven. Even the World to Come and the Supreme Garden of Eden—the habitation of the souls of the great *tzaddikim*—and the souls themselves and, needless to add, the angels—are all in the realm of bounds and limitation, for

us His Torah and has clothed in it His blessed will and wisdom, which are united with His blessed Essence and Being in perfect unity; and surely this is as if He gave us His very self, as it were. In this sense the *Zohar*⁶ commented on the verse: "That they bring Me an offering." (For the expression לִי [to Me]) has the same meaning as אֹרְחִי ["Me"]; and hence the text should have read "Me and an offering,"⁷ except that both are one and the same. Study it well there.)

This is the interpretation of "And Thou hast given to us, O Lord, our G-d, in love, . . ." [and] "For by the light of Thy countenance hast Thou given us, O Lord our G-d. . . ." Therefore the only thing that precludes us from the attachment of the soul to His blessed Unity and light is the will, that is, if the human being does not will it at all, G-d forbid, to cleave to Him. . . . But immediately he does so desire, and he accepts and draws upon himself His blessed G-dliness and declares: "The Lord is our G-d, the Lord is One." then surely is his soul spontaneously absorbed into His blessed Unity, for "Spirit evokes spirit, and draws forth spirit."⁹ This is a form of "Exodus from Egypt." Therefore it was ordained that the paragraph concerning the Exodus from Egypt be read specifically during the recital of the *Shema*,¹⁰ although it is a commandment by itself, and not appertaining to the commandment of the recital of the *Shema*, as is stated in the Talmud and Codes;¹¹

Chapter 48

[1] *I.e. uncaused.* [2] *The doctrine of tzimtzum has already been referred to previously in chs. 21 and 38. Here and in the next chapter, it is further expounded.* [3] Chagigah 13a.

[6] *II, 140b* [7] Literally " . . . take Me and an offering." [8] Liturgy. *The emphasis is on "Thou hast given us."* [9] *I.e. bestows an extra measure of spirituality.* *Zohar II, 162b.* [10] 15: 41.

● 14 Iyar

▲ 11 Iyar

ליקוטי אמרים

סו

לע את תורתו והלביש בה רצונו ותבטנו ית' המורהים במדותו ועצמותו ית' בתכלית היחוד והיי זה כאלו נהנו לנו את עצמו כבבול. כמ"ש ביה"ק ע"פ ויקרא ל' תרומה [דלי כלומר אותו והל' ותרומה אלא משום הכולא חד ע"ש המבן]: וי"ש ותתן לנו ה' אלהינו באהבה כו' כי באור פניך נתת לנו ה' אלהינו כי אלוה אין מונע לנו מדביקות הנפש ביחודו ואורו ית' אלא הרצון שאם אין האדם רוצה כלל ח"ו לדבקה בו כו'. אבל מיד שרצה ומקבל וממשך עליו אלהותו ית' ואמר ה' אלהינו ה' אחד הרי ממילא נכללת נפשו ביחודו ית' רוחה אייתי רוח ואמשך רוח והיא כדו' יציאת מצרים ולכן תקנו פ' יציאת מצרים בשעת ק"ש דווקא. אף שהיא מצוה בפני עצמה ולא מצוות ק"ש כדאיתא בגמרא ופוסקים אלא מפני שהן דבר אחד ממש. וכן בסוף פ' יציאת מצרים מסיום ג"כ אני ה' אלהיכם היינו גם כן כמש"ל:

פרק מה והנה כאשר יתבונן המשיביל בגדולת א"ס כ"ה כי בשמו כן הוא א"ס ואין קץ ותכלית כלל לאור וחיות המתפשט ממנו ית' ברצונו הפשוט ומיוחד במהותו ועצמותו ית' בתכלית היחוד ואילו היתה השתלשלות העולמות מאור א"ס כ"ה כלי צמצום רק כסדר המדרגות ממדרגה למדרגה בדרך עלה ועולה לא היה העולה גברא כלל כמו שהיא עתה בבחי' גבול ותכלית מהאין לרקיע מהלך ת"ק שנה וכן כו' כל רקיע לרקיע וכן עובי כל רקיע ורקיע ואפי' עו"הב וג"ע העליון מרוד נשמות הצדיקי' הנודלים והנשמי' עצמן ואצ"ל המלאכי' הן בבחי' גבול ותכלית כי יש